

A una oreneta que em desvetllà a trenc d'alba

MARIÀ MANENT

¿Què saps, dolça amiga de seda,
quan l'alba es comença a daurar,
què saps de l'ombrívola cleda,
del meu insomni humà?

El líquen, humit d'ombra blava,
ja es deu aclarir vora el niu:
però ta cançó m'allunyava
la Son —ocell esquiu.

No saps la inquieta palpebra,
ni el front al coixí massa ardent,
ni el llit ennegrit de tenebra,
tu, entre l'alba i el vent.

MANENT, Marià (1931): *L'Ombra i altres poemes*. Barcelona: Atenes
A. G.